

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ

Α'.

Ο Μπαρμπαγιώργος, δό άπελέητος έκεινος Ρουμελώτης, μὲ τὶς γχάλισες καὶ τὰ ειρητέλια του, ό γενυκός εδρανάτορας του Καραγιάδκου θεάτρου, δὲν είνε πόρθουπο φανταστικό, δινος νομίζοντες.

Ἐνεπιμέμη, ἔκει ποὺ καθόμωνα καὶ κουβεντιάζει μὲ διὸ φίλους μου, ἔκουσα γι' αἰδὸν μὰ πολὺ παράξενη Ιστορία.

Ο Μπαρμπαγιώργος ήταν ιδνθωπός μὲ κρέσεις καὶ διττά. Ζούσε στὸν Κραβασσαρά καὶ λεγόταν Θόδωρος Ζερβοπάνος.

Ήταν ἕνας ἀρεμάνος Κραβασσαρίτης, ψήλος, σωματώδης, μὲ ὄνυχτα, χειμῶνα καλοκαιρί, τα στιθεῖτον τὸν τά δασωμένα, τὰ διοικητικά μὲ χίνινη ἡ νερό, χυμοτίζοντας ἀπὸ εὐχαριστησιοῦ.

Ο καθημερινός του περίπατος ήταν ὃς τῆς ερώπης τὴν τούπα, μὰ θέσι ως διὸ δρός ἔξι ἀπὸ τὸν Κραβασσαρά. Ἐθανε τὴν γκάτσα του στὸν ώμο, κρεμότης ἀπὸ πάνω τὰ χέρια του καὶ καλούσε, δηνος τερρισκε στὸ δρόμο, νὰ τὸν ἀκολούθησῃ. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀκολούθησε ποτὲ κανεῖς.

"Όταν γύριζε, μετὰ τὴν τετράωρη ὁδοτορία του, πήγαινε πάντας ἢ στὸν Κώστα τὸν Παταλούρα, τὸν φωτογάρο, τὸν διποιο ώνομαζεις εμέγιλο κυδονίας ἐπειδὶ ήταν ψήλος, ἢ στὸ Θαύσι τὸ Νικολαϊκούποντο, τὸν γνωστὸν ἐπειδὶ φωτογάρο καὶ πατριότη στὴν Κορυφά, τὸν διποιο ἔλεγε εμικρὸ κυδονίας γιατὶ ἥτανε κοντός. Πήγαινε σ' αὐτοὺς νὰ τὸν κεράσουν. Καθόταν καὶ φόντας:

—Φέρτε μου ἔνα χοντρό!..

—Ἐνα ποτήριο κρασί, δηλαδή, μεγάλο, σὰν μισή ὄκα.

—Ἄλι τὰν νὰ μον φαίνεται διττά... ἀπόστασα λιγούλα, μονγύριζε ἀπλώνοντας τὶς ποδάρες του.

Ο ἀδερφός του στούδαζε γιατρὸς στὸ Παρίσι, καὶ διττὰ τελείωσε τὶς σπουδές του καὶ γίνοτα στὸ χωριό, ἐπιστρέψας τὸ πατούκο τους στὰ ποὺ ἦταν γκρεμασμένο.

Η ἐπισκεψὴ αὐτὴ ἔκανε τὸ Θόδωρο ἄνωκάτο, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν παλαβώσῃ. "Ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κοιμάτανε ἔξι στὴν αὐλῇ Γύριζε δὲ καὶ διεμαρτύρητο διαφράξ στὰ μαγιά καὶ καρπενία:

—Αἱ στον γέρουν διάνοιν!.. Παφαδώνουν, οὐρέ, δούι πάνε στὴν Ερόποτ!...;

—Τί ἔπαντες, μιάριμα -Θόδωρο; τὸν ωρταγαν.

—Νά, ἔκεινον ως ἀδιόφος μὲ ἔτισας καὶ μοντανάνοι τοὺ σπάτι καὶ μοδελεῖς τὰς εἰσόρχειες καὶ δὲν βλέπουν τὴν Πούλια καὶ τὸν Γιάννανού τοὺ τὸν Αγγερινό!...

Την ἐποχὴ αὐτὴ ἔπαιξαν στὸν Κραβασσαρά διὸ Καραγιάδκοι αὐτεῖ. δὸ Ρούλιας καὶ ὁ Μένιος. Μπαρμπαγιώργος δὲν ὑπῆρχε στὸν γχάλινο θάσο τοὺς. Παραπλούσιον λοιπὸν τὸ Θόδωρο, τὸν μελέτησαν καὶ τὸν ἀνέβασαν στὴ σκηνή, διττὰ πήγαινα στὴν "Αρτα". Δὲν πέρασε λίγος καρός καὶ διάφροιοι ξύποροι, ἀνέβασαντας στὴν "Αρτα", είπαν στὸν μπάριτα -Θόδωρο ὅτι ετῶν βγάλαν στὸν Καραγιάδκο στὴν "Αρτα"!..

Δὲν χάνει κυριοῦ ὁ Ζερβοπάνος καί, μὰ καὶ διό, πιώνει τὴν γχάλι-

Μιδ ημέρα δ Μπαρμπαγιώργος θέλησε νὰ ίδῃ τ' θρηνί.

τα του παραμάσχαλια καὶ τραβάει γιὰ τὴν "Αρτα. 'Ο Ρούλιας καὶ ὁ Μένιος ἔπαιξαν στὸν καρφενὲ τὸν Γραμμενίτα. Κάθησε μ' ὁ μτάριπτα -Θόδωρος καὶ περίμενε. Καὶ σάν είδε νὰ ξεποδάλλη στὶ σκηνὴ δλόκητηρος ὁ ἔκατός του, μὲ τὶς σκούψιες τὶς γατανοφόρες καὶ τὴν κομποθήλεια καὶ τὴ φουστανέλλα μὲ τὶς διδεκα μανούλες, ὅταν ἔκουσε τὸ χάρτινο δμοιώμα του νὰ διαμαρτύρεται κατά τοῦ ὅδεοφρου του, ὅπος ἔκανε κι' αὐτὸς, γιατὶ τοῦ "εταβάνωσε" τὸ σπάτι, τοῦ ἔπειται τὶς σάρτρέχεις καὶ δὲν ἐφέτει τὴν Πούλια καὶ τὸν Γιάνναφορ, ἀρπάζε ξενα κοτσῶνι, τὸ πέταξε πάνω στὸν μπεντέρη, φίχτηρες ἔπειται μέσα στὴ σκηνὴ μὲ τὴν γκλίτσα του καὶ τάκαν συτριμματα!..."

Ο Μένιος καὶ δ Ρούλιας σώματαν πηδήσαντες ἔναν γκρεμό ποὺ ήταν ἔξω ἀπὸ τὸ καρφενέο...

Ο καραγκαδοπαύκης Μένιος ήταν ἀνηρυδὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Αστυνομίας Ἀληνόν Μπαρμπαγιώργος ἀλλὰ ήταν ἔνας εσκαθάρη, ἔνα εὔζεπτο πρότης τεξέσης. Ήταν συνομήλικος μὲ τὸ Ρούλια καὶ ὑπηρέτησαν μαζὶ στὸ στρατό.

Μιὰ μέρα δ Μπαρμπαγιώργος έζητησε καὶ πήρε τὸ Μένιο για... Λεπακόμι, στὸ σπάτι του, "Έκεινος ἀπόστασε κατά του καὶ τόδι... Ρούλια.

"Ἔτοι περνούσανε χρονῆς ζωή, χωρὶς γυμνάσια, χωρὶς περιορισμοὺς καὶ μὲ διπλὲς μερίδες συστοιτιούν.

Κατέβασαν ταξιδιώματα στὸν ήλιο, τοὺς ἔκαλεσε καὶ τοὺς είτε...

—Βρέ παδιά, κάθεστε ποὺ κάθεστε... Νά σᾶς πάρω τοιλάγιστον ἔνα ἀρνάκι νὰ τὸ βρόσετε; Θά γίνη ως τὴ Λαμπτῷ εσκαστός!...

—Περιφήμα, θείε μου, λέει δ Μένιος. Ελέδες ποὺ τοὺς είλε δ Μπαρμπαγιώργος μὲ μήν τὸ σκεφτοῦμε ποὺ μτροστά;...

—Σὲ λίγο ἔγγασε καὶ τὸ ἀρνί. Οι δύο φίλοι, ἀρπάζο τὸ περιποτήκαν κάμποσ τοῦ καροφ, ἀρπάζο τὸ βόσκησαν δύσπου πάχυν-

νε καλά, μιὰ μέρα τὸ σφάξαντε, τὸ ψήσαντε καὶ τὸ φάγανε!

Ο καρόδος περνούσε...

Ο Μπαρμπαγιώργος, σὰν τοὺς ἔβλεπε, τοὺς ωρωτούσε:

—Πῶς πάρει τὸ ἀρνί, παυδά;

—Μήν τὰ ωρωτᾶς!... "Εξοχο ἔγινε!... Δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ πάχυντος παντούς δ Μένιος.

Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν ἀνηρυδό του :

—Βρέ Μένιο, ποὺ είνε τ' ἀρνί;

—Πέρα κεῖ κάτιο στὶς τσονούδες βρόσει, ἀπάρκινεται δ Μένιος.

—Μήν ἐγώ δεν τ' ἀκονώ...

—Τι νὰ τ' ἀκούσης, θείε; Αὐτά βελέμονες στὰ πενιάνε. Τὸ ἀρνί τὸ δύο μαζί είνε χορτάτο!..

Γιά νά μη μυριστή δμως τίποτα στὸ τέλος δ Μπαρμπαγιώργος, τὸ ἀρνί δροχεῖ νά... βελάζε!

Ο Ρούλιας, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ πονηράματα καὶ ἀπ' τὶς βαλανίδες, ἔβλεπε τὴν ουράνη μὲ περνάντη Μπαρμπαγιώργος.

—Ετοι, γιὰ κάμποσον καροφ, η-

Ήταν ένας μάρτινος πελ-της τάξεως

σύχασε πάλι ο Μπαρακατάρης, ἀλλά μιὰ μέφα τοῦ ἡρόεις ή ἐπιθυμία νά τὸ ίδῃ ἐπὶ τέλους τὸ ἄρνι του.

— "Ἄντε πάμε, λέει στὸ Μένιο, θέλω νά ίδω τ' ἄρνι.

'Ο Ρούλιας ἔλειπε.

— Εἶναι μαργάρι, δεῖτε, καὶ θὰ κουραστῆς, τοῦ λέει ὁ Μένιος.

— Αὖν κουρασζομαι ἔγω... "Ἄντε, τράβα μαρόδος.

'Ο Μένιος για μιὰ στιγμὴ τάχασε.

— Στάσους, δεῖτε, νά πάω ἔγῳ μπροστά, τοῦ λέει, νά τὸ φέρω κατὰ δύσθε!...

Καὶ τράχησε μπροστά καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ τὰ βάτα βελάσματα ἀρνοῦ καὶ τὰ χουνγατά τοῦ Μένιου ποὺ ξητούσε νά πάση τὸ ἄρνι.

'Ο Μπαρακατάρης περίμενε περίμενε, καὶ σὰν είδε δτὶ οὐδὲ τὸ ἄρνι ἐρχότανε, οὔτε ὁ Μένιος γύριζε, ἀποφάσισε νά πάη μόνος του ἐκεῖ πόσι ἀσύρτωνε ἡ φασαρία.

Καθὼς πήγαινε σηγάνη μέσα στὰ κοντοπόνημα καὶ τὰ σφαλάχητα, τραβώντας πόδης τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονταν τὰ βελάσματα, απούση ἀξαντάνε πόση ἀπὸ έναν βάτο ένα ηχηρό:

— Μπαρεέέέ!

Παραμερίζει τὰ κλαδιά γιὰ νὰ δη τ' ἄρνι καὶ βλέπει τὸ Μένιο σκημένον πάνω ἦταν βελάδη!...

Τραβάει ἀμέσως τὸ σπάθι του καὶ τὸν ἀρχίζει «διτλαρέξ» ποὺ τὸν ἔκανε τ' ἀλατοῦ.

— Ψύφος νά νέσηση!... Νά σκάσης, ἀφύλότιμε! Δὲν ντρέπεσα, μωρὲ καὶ μοῦ φᾶς τ' ἄρνι!...

Απὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲ Ρούλιας καὶ ὁ Μένιος ξαναγύρισαν στὸ στρατῶνα.

«Οταν τελείωσε τὴ θητεία του στὸ στρατὸ Δένιος καὶ ἀφίσθε τὸ ἔργο τοῦ Καραγκιοζοπάτη, κάλεσε μὰ μέρα στὸν Κραδασσαρά κακιὰ δεκαρία φίλους του τραπέζη.

Στὶ σούτα δῆμος τὸν ἔβαλε ἀλάτη τῆς Ἀγγίας, τὸ κατού, δῆμος ἤταν φτιασμένη, μὲ αὐγολέμονο, δὲν τὸ καταλάβαν καὶ τὴν ἔπαθαν ἔτοι ποὺ τὸν ἔειθεσε καὶ τοὺς θέροις τὸ κόψιμο!...

— Άλλη μιὰ φορά πήρε τὰ τσαρούχια τῶν προσκεκλήμένων του καὶ τοὺς τὰ πέταζε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ... μονστρέψουν, λέει, ἐπειδὴ τὸν στένεναν!... "Άλλοτε πάλι ἔβασε κυνίνο στὴ ἀχλάδια καὶ γελούσε μ' ὅλους καὶ μ' ὥλα....

Η φάσιας τῶν δύο αὐτῶν Καραγκιοζοπάτων διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἤσαν τὸ ξήτημα καὶ ἡ διασκέδασης τῆς ἡμέρας στὸν Κραδασσαρά.

Στὰ χέρια λοιπῶν τῶν διαβολούνθρωπών αὐτῶν ἔπεισε μὲ μάρτυρα - Θόδωρος δὲ Ζερβοτάνος.

Υστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ μπερντέ τους στὸ καφενεῖο τοῦ Γραμενίτα, στὴν Ἀρτα, δὲ Ρούλιας καὶ ὁ Μένιος δὲν ξανατολήμισαν νὰ πατήσουν στὸν Κραδασσαρά. Δὲν καὶ προπαθούσαν νὰ δικαστούσθων¹ ἐπέτελναν πρεσεβείας στὸν Σερβοτάνο καὶ τὸν αὐτούσιαν δτὶ δὲ Μπαρακατάρης τοῦ μπερντέ δὲν ἔχει κακιὰ σχέσι μὲ τὸν μπάρμπα - Θόδωρο, γιατὶ δὲ Μπαρακατάρης φοράει... σκούφια πάντοτε, ἐνώ δὲ μπάρμπα - Θόδωρος δὲν φέρετε σκούφια ποτέ!...

Πράγματι, δὲ Ζερβοτάνος τὴ σκούφια του τὴν είχε πάντοτε δὲ στὸ ζητώντοι ή χωμένη στὴν τσέπη του. Σελάχι δὲν φορούσε γιατὶ, καθὼς έλεγε, τὸν «φάρινε».

Μά δὲ μπάρμπα - Θόδωρος δὲν ἐπείθετο καὶ, παρ' θλεις αὐτὲς τὶς δικαλογίες, ἀπειλούσθη δτὶ θὰ κομματιάσῃ τοὺς Καραγκιοζοπάτακτες ἀν τοὺς πάσα πονθενά...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχῆς)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

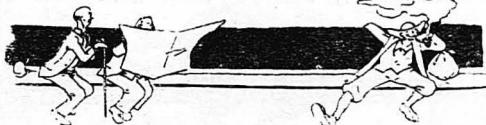
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Κατηγγείλαν κάποτε στὸν Πύρρο, τὸν βασιλέα τῆς Ἡπείρου, δτὶ μερικοὶ νέοι, ἐνώ ἔπιναν καὶ διεσκέδαζαν, τὸν ἔβρισαν κατὰ τὸ χυδαέτερο τρόπο. Τὴν ἀκόλουθη ἡμέρα δὲ Πύρρος διέταξε νὰ παρουσιασθων ἐνώπιον του ὃ θύρισται καὶ τοὺς ἔρωτησε δὲν ἤσαν ἀληθῆ δῦσα τοῦ ἀνέφεραν.

— Νάι, ἀποκλήρω τότε ἔνας ἀτ' αὐτοὺς, δὲ τολμηρότερος. Κι' αὐτὰ ποὺ σᾶς κατήγειλαν εἴπαμε καὶ ὅλα κευόστρα θὰ λέγαμε, ἀν εἰχαμε πιὴ πεισθέτο κρασί...

Ο Πύρρος, εἰχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ νέον, τοὺς δάρησε δλους ἐλευθέρους.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— "Ἐνας ἔγωισμὸς τοῦ Μωρέας"

Ο Ζάν - Μωρεάς δὲν ἔδιδε μεγάλη σημασία στὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις. Ελγε τὴν ιδέα δὲν ὅμα αὐτὰ εἶνε προτίμεις καὶ ἀνησυχίες. Κάποτε ἔνας φίλος του, παρατονέθηκε δὲν τὸν ξαρετάει δημοτικός.

— Μωρεάς, είτε ὁ Μωρεάς σαν τοῦμαθε. Κατοικοῦμε στὴν ίδια συνοικία. Συναντούμε κάθε στιγμή. "Αν τὸν ξαρετόδα πάση πού τὸν βλέπω, τότε θὰ ἔπειτε νά μήν κάνω ἀλλή δουλειά!..

— "Τοιριμός καὶ ἡ σάτυρος"

Πούδες γνωρίζεις ὅτι ὁ Ι. Τσιριμόζος, ὁ νῦν διειθυντής τῆς Βοιώτης τῶν Ἐλλήνων, ἀπῆξε στὰ νεάτα του ἐκδότης σατιρικῆς ἐφημερίδος :

— Εξέδει λοιπὸν τὸν «Μώμο», μαζὶ μὲ τὸν ἀληθινότητο Μανώλη τὸν Γουβέλην.

Δὲν ἔξεδοθή ὅμως γιὰ πολὺν καιρὸν ὁ «Μώμος» τους, γιατὶ τα οἰνομάκια τους μέσον δὲν τοὺς τὸ ἐπέτρεψαν.

— Οταν ἀποτρίσαν πάνα πάρον πλέον τὸν ἔνδοση τοῦ «Μώμον», πῆγαν καὶ πούλησαν τὰ καλύμματα καὶ τὰ τραπέζα τοῦ γραφείου των καὶ μετά πέτησαν τὰ μεταβολῆσην πάντα ταῦθαν, ἔπαγαν, ἔπιαν, γλέντησαν καὶ ἔπειτε βγήκαν καὶ τραγουδούσαν στὸν δρόμον τὰ σατιρικὰ τραγούδια, ποὺ είχαν δημιουργεῖσαν στὴν έφημερίδα τους, συνοδεία καθάρα!

Τις νυκτερινές αὐτές καντάδες, οἱ ἀρχαῖοι τις ἔλεγαν κώνους.

Σὲ μᾶ στιγμὴ λοιπὸν ἔξαρσεως, ὁ Γουβέλης ἀνέβανε σ' ἔνα κεφαλόδσαλο καὶ φωνάζει στὴν παρέα του:

— Καθὼς βλέπετε, κύριοι, ὁ «Μώμος» ξινινε... καὶ μος!...

— Για νὰ πάρειν τὸ σίμα πίσω

Στὴ μάχη τοῦ Κύκλως οἱ στρατιώται, βλέποντας τραυματισμένο στὸ κεφάλι τὸν ἔφεδρο ἀντιτολογαγό Σπ. Φασόνην, ἀγρίεψαν καὶ στρίγτησαν μὲ μανίκια κατὰ τὸν Βουλγάρον μὲ τὴν ξιφολόγχη, φωνάζοντας στὸν ἀζητώματο τους:

— Όσο αὕτη κλήρη, κύριε ἀνθυπολοχάγε, ἀτὶ τὸ κεφάλι σας, σὲ τὸ πούδε μέτοπο τοῦ... λαμώ τους!...

— "Η γκρίνες τοῦ Μωρέας"

Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔτωγε ὁ Μωρεάς, ἔπειτα διακανόταν μὲ τὰ γκρινάρια διαφάνειας φωναρίες. "Ηταν πολὺ γκρινός καὶ διαφάνως πιανόταν μὲ τὰ γκρινόρια.

Τὰ γκραφούσαν πάλιν είχαν συνήθισε στὶς ιδιοτοτίες του καὶ δὲν τὸν παρεξηγούσαν. Καὶ ώρι μόνο δὲν τὸν παρεξηγούσαν, ἀλλὰ είλαν μάτει καὶ τίς... ιδιοτοτίες του.

Παραγγέλει π. χ. «κοτούλετα». Μά, μόλις τοὺς τὴν πήγανε τὸ γκραφούσαν, τὴν ενισχύει ἐλεεῖν καὶ ἄρχεις νὰ γάνηξε:

— Πάρι ἀπὸ διὰ αὐτὴ τὴν επιζεύξια, καὶ μετέσοδα, καὶ πρόσθεις νὰ μὴν μάζανεις τοῦ πρωτοπολέττα! Νὰ μοῦ φέρης μὰ ἀλλή, μὰ τὴν πρωτοπολέτης...

Τὸ γκραφούσαν, ποὺ ηὔξει, καθὼς είλαπε, δλεις τὶς παραξενέις του, έπειτα τὴν παλιοτοπόλεττα πίσω, κινδύνεις νὰ πῆ τίτσα, καὶ σὲ λίγο τὸν τίτσην... ξανατίσεις...

— Αὐτὴ μάλιστα! ἔλεγε εὐχαριστημένος ὁ Μωρεάς, διφος τὴν έντονη προσεκτικά. Αὐτὴ εἶναι πρώτης τάξεως...

Καὶ ποτὲ δὲν κατέλαβαν πάνις ἡταν δὲν ίδια κοτούλεττα!

Τὸ ίδιο γνότανε καὶ μὲ τὴ σαμπτάνια καὶ μὲ δλα τὰ φωνήτα:

— Τὸ γκραφούσαν προσπάθουσε νὰ τὸν πεισῇ δὲν ἡ σαμπτάνια ήταν καὶ λίγη. Μά δὲ οἱ Μωρέας ἤταν ἀμετάπτωτος.

— "Υστερα ἀπὸ λίγο, τοῦ έφερεν τὴν ἡμέρανε κ' Έλεγε:

— Αὐτὴ εἶνε σαμπτάνια, δηλαδή τὸ παλιόρχασον ποὺ μοῦ είχες φέρεις πρίν!...

— "Ορφεύς, Γουβέλης καὶ Μερρένης"

"Ἐνας ἀπὸ τὸν πολὺ πατικούς θαμώνας σαν τηνετερίνα κέντρου τῆς πατικής Αθήνας, τὰ διαυγκετερίνα, ἥταν καὶ ὁ μακαρίτης Μανώλης Γουβέλης, ὁ ὄποιος παρουσιάζοντας πάντοτε μ' ἔνα λοιπόνδιο τῆς ἐποχῆς στὴν μποτούνιά του... Καὶ δόταν μὲ τὸν φίλον του, ἀρχίζαν νὰ πίνουν, νὰ λένε ἀστειά καὶ νὰ τραγουδάνε ως τὸ ξηρομέρωμα. Μόλις ἀντέκρυψε δὲ Γουβέλης τὴν αὐγήν, σηκωνόταν βασικικά κ' ἔφερε, γιὰ νὰ μὴν τὸν φερῇ δὲν ήταν ξέω.

— "Ας ἀρριστούμε, κύριοι, τὸν 'Ορφεύης ήσυχο, έλεγε τότε στὸν φίλον του, καὶ ὃς παραδοθοῦμε στὸ... Μορφέα:"